

ОСНОВНИ ПРИНЦИПИ *на* БЛАГОСЪСТОЯНИЕТО *и* РАЗЧИТАНЕТО НА СОБСТВЕНИ СИЛИ

ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС НА СВЕТИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

Картини на корицата: *Пристигането на добрия самарянин*
в *страноприемницата*, от Пол Густав Доре.

Публикувано от
Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни
Солт Лейк Сити, Юта

© 2009 г. на Intellectual Reserve, Inc.
Всички права запазени
Отпечатано в САЩ

Одобрено на английски 12/08.
Одобрено за превод: 12/08.
Превод на *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance*
Bulgarian
08288 112

СТАРЕЙШИНА РОБЪРТ Д. ХЕЙЛЗ

От Кворума на дванадесетте апостоли

Евангелското виждане за благосъстоянието: вяра в действие

Мои братя и сестри, благодарен съм за възможността да обсъдим евангелското виждане за свещеническите принципи на благосъстоянието във възстановената Църква на Исус Христос.

Икономическите облаци, които от дълго време заплашваха света, сега изцяло са

над нас. Въздействието на тази икономическа буря върху децата на нашия Небесен Отец изисква днес повече от всякога преди евангелско виждане относно благосъстоянието. Основаните върху свещеническото принципи на благосъстоянието се отнасят както към материалното, така и към духовното благополучие. Те са също така вечни и приложими при всякакви обстоятелства. Независимо дали сме бедни или богати, те са за нас.

Когато прилагаме принципите на благосъстоянието, ние живеем „чистото благочестие“, на което е дадено определение в Писанията (Яковово 1:27). Спасителят учи, „Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили“ (Матей 25:40). Той ни учи не само да издирваме и помагаме на „сирачетата и вдовиците в неволята им“, но и да „пази(м) себе си неопетнен(и) от света“ (Яковово 1:27). Казано

иначе, ние не само *вършим* добро, ние се стремим да *бъдем* добри.

Следователно визията на Евангелието за благосъстоянието е следната: да приложим в действие своята вяра в Исус Христос. Служим на другите според напътствията на Духа. Когато живеем според евангелските принципи на благосъстоянието, ние прилагаме ученията на Спасителя в този живот.

Кои тогава са тези принципи на благосъстоянието? Как можем да ги прилагаме като духовни и материални строителни блокчета във всекидневния ни живот?

ПЕСТЕЛИВ ЖИВОТ И РАЗЧИТАНЕ НА СОБСТВЕНИ СИЛИ

Първото строително блокче може да бъде наречено „пестелив живот“. Това означава с радост да живеем според средствата си и да се подготвяме за обратите на живота, така че да можем да бъдем готови за неочакваните черни дни, които ще дойдат в живота ни.

Пестеливият живот означава да не ламтим за нещата от този свят. Той значи да използваме ресурсите на земята разумно и да не сме прахосници дори във време на изобилие. Пестеливият живот означава да избягваме прекомерното задлъжняване и да бъдем доволни от онова, което имаме.

Живеем в епохата на собствеността. Мнозина вярват, че те трябва да имат всичко, което притежават останалите – и то веднага. Неспособни да отложат задоволяването на това желание, те влизат в заеми, за да купят онова, което не могат да си позволят. Това винаги се отразява както на материалното, така и на духовното им благополучие.

Когато задлъжняваме, ние се разделяме с част от своята безценна свобода на избор и се поставяме в едно самоналожено робство. Ние посвещаваме своето време, усилия и средства, за да върнем заетото – все неща, които сме могли да използваме, за да помогнем на себе си, своите семейства и други хора.

Нашата свобода е ограничена от дълга, нарастващото обезсърчение ни изчерпва физически, депресира ни умствено и ни обременява духовно. Представата ни за самите нас страда, също и взаимоотношенията ни с нашия брачен партньор и деца, с нашите приятели и съседи и накрая с Господ.

Да плащаме своите дългове сега и да избягваме бъдещо задлъжняване изисква вяра в Спасителя – не просто да *вършим* добро, но да *бъдем* по-добри. Изисква се голяма вяра да изречем тези прости думи, „Не може да си го позволим“. Изисква се вяра да приемем, че животът ни ще бъде по-добър, когато жертваме своите желания, за да посрещнем своите нужди и нуждите на други хора.

Свидетелствам, че човек, който живее според своите средства и може да спести малко за бъдещи нужди, е наистина щастлив. Когато живеем пестеливо и увеличаваме своите дарби и таланти, ние в по-голяма степен можем да разчитаме на своите собствени сили. Разчитането на собствени сили е да поемем отговорност за собственото ни духовно и материално благополучие, също и на хората, които Небесният Отец ни е поверил да се грижим. Единствено когато разчитаме на собствените си сили, ние можем истински да подражаваме на Спасителя, служейки и благославяйки околните.

Важно е да разбираме, че разчитането на собствени сили е средство за постигане на целта. Нашата крайна цел е да станем като Спасителя, и тази цел се постига чрез негоистичната ни служба към другите. Възможността ни да служим расте или намалява според равнището на това доколко разчитаме на собствените си сили.

Както веднъж казва президент Марион Г. Ромни: „Храната за бедните не може да произлезе от празни рафтове. Парите за подкрепа на нуждаещите се не могат да произлязат от празно портмоне. Подкрепата и разбирането не могат да произлязат от емоционално изгладнели хора. Учението не може да произлезе от неуки хора. И най-вече, духовното напътствие не може да произлезе от духовно слаби хора“ (в Conference Report, окт. 1982 г., стр. 135; или *Ensign*, ноем. 1982 г., стр. 93).

ПЛАЩАНЕ НА ДЕСЯТЪК И ДАРЕНИЯ

Как тогава получаваме подкрепата на Небесния Отец, та да имаме достатъчно да покрийм своите нужди, и също така достатъчно, за да служим на другите? Един от основните принципи на благосъстоянието е плащането на десятъци и дарения.

Основната цел на десятъка е развиването на нашата вяра. Като спазваме заповедта да плащаме

„годишно една десета от цялото (ни) увеличение“ (У. и З. 119:4), ние ставаме по-добри – нашата вяра нараства и ни поддържа през изпитанията, прежеждията и скърбите а живота.

С плащането на десятък ние също така се научаваме да контролираме своите желания и апетити за нещата от този свят, да бъдем честни в отношенията си със своите ближни и да правим жертви за други хора.

Когато нашата вяра нараства, ще нараства и желанието ни да спазваме заповедта да плащаме дарения от пост. Това дарение е на стойност поне двете хранения, които пропускаме при своя пост. Даренията от пост са дадения ни начин, по който участваме анонимно в дарение за благославяне на нашите братя и сестри, изпаднали в духовна и материална нужда – дарение, с което не очакваме земна придобивка или изгода. Безкористното даване ни позволява да следваме примера на Спасителя, Който безкористно дал живота Си за цялото човечество. Той казва, „във всичко си спомняйте за бедите и нуждаещите се, за болните и огорчените, защото този, който не върши тези неща, същият не е Мой ученик“ (У. и З. 52:40).

Като истински ученици на Христос ние също даваме, подобно на добрия самарянин, който смело спасил непознат брат, изоставен край пътя (вж. Лука 10:25–37). Джозеф Смит казва, „Човек, който е изпълнен с любовта Божия, не е доволен когато само неговото семейство има благословии, но кръстосва целия свят, изпълнен с горещо желание да благославя целия човешки род“ (*History of the Church*, 4:227).

ПОДГОТОВКА ЗА БЪДЕЩЕТО

Според съвета на пророците от последните дни, някои от най-важните строителни блокчета на благосъстояние са свързани с подготовката за бъдещето.

Изготвяне на бюджет

Подготовката за бъдещето включва изготвяне на план за харчене и спестяване на нашия доход. Внимателното изготвяне и спазване на семеен или личен бюджет може да ни помогне да осъзнаваме и контролираме разликата между нашите желания и нужди. Преглеждането на този бюджет по

време на семеен съвет може да позволи на нашите деца да научат и упражняват мъдри навици в харченето и да участват в планиране и спестяване за бъдещето.

Образование

Подготовката за бъдещето също така включва получаването на образование или професионално обучение и намирането на доходна работа. Ако имате работа в момента, правете всичко по силите си да играете ценна и важна роля в организацията, за която работите. Работете усилено и бъдете „работник, (който) заслужава своята заплата“ (Лука 10:7; вж. и У. и З. 31:5; 70:12; 84:79; 106:3).

С продължаващото свиване и закриване на компании дори и идеалният служител може да се сблъска с нуждата да си търси нова работа. Това е възможност за упование на Господ, израстване и укрепване. Ако търсите работа, увеличете вярата си в желанието и силата на Господ да ви благослови. Също така искайте съвета на хора, на които имате доверие, и не се страхувайте да говорите с ваши познати и да търсите съдействието им при намиране на нова работа. Ако е необходимо променете стила си на живот и дори местоживеещото си, за да можете да живеете според средствата си. С желание търсете допълнително обучение и учете нови умения, без значение на каква възраст сте. Поддържайте своето здраве и близостта си със вашия брачен партньор и деца. И най-важното, бъдете благодарни. Изразявайте в молитва благодарността си за всичко, което ви е било дадено. Небесният Отец ви обича. Неговият Син е обещал, „Всички тези неща ще (ви) дадат опит и ще бъдат за (ваше) добро“ (У. и З. 122:7).

Духовна подготовка

Мои братя и сестри, сега е времето да положим строителните блокчета на благосъстоянието в живота си и да учим своите братя и сестри да правят същото. Писанията ни учат, „ако сте подготвени, вие няма да се боите“ (У. и З. 38:30). Като спазваме заповедите и живеем според принципите на благосъстоянието, ние можем да имаме Господния Дух винаги да бъде с нас – да ни подкрепя през бурите на тези последни дни и да дава мир на душите ни.

Точно както спестяваме материалните си ресурси за черни дни, така спазването на заповедите, молитвата, четенето на Писанията и ослянянето на Светия Дух ни подготвят за изпитанията на живота. Чрез своето подчинение ние трупаме вярата, от която имаме нужда, за да се справим с превратностите и проблемите на живота. Като се запазваме неопетнени от света – като сме „добри“ по този начин, ние сме в състояние да вършим добро за нашите братя и сестри по целия свят, както материално, така и духовно.

В заключение позволете да дам само един пример за това как правим това с хуманитарна служба.

Всяка година членовете на Църквата съдействат за изкопаването на кладенци там, където няма други източници на питейна вода. Помислете за ползите от само един такъв кладенец, изкопан в някое далечно село. Макар че някои биха могли да определят това като строго материална благословия, какви са духовните благословии за майка, която дотогава е вървяла с часове, за да се сдобие с вода, и още часове, за да я занесе на децата си? Преди да бъде изкопан кладенецът, с колко време е разполагала тя да учи децата си на Евангелието, да се моли с тях, да ги подхранва в любовта Господна? С колко време е разполагала самата тя да изучава Писанията, да размишлява над тях и да получава сила да преодолява предизвикателствата на живота? Чрез привеждането на вярата в действие членовете на Църквата са помогнали да се утоли физическата жажда на нейното семейство, но също така са им дали възможност да пият от водите на живота обилно и да не ожадняват до века. Като живеем вярно според принципите на благосъстоянието, ние имаме способността да изкопаем кладенец, който „ще стане... извор на вода, която извира за вечен живот“ (Иоана 4:14).

Свидетелствам, че животът според свещеническите принципи на благосъстоянието е мярката за нашата Христова любов. Наша свята възможност е да прилагаме на земята възстановеното Евангелие на Христос – да привеждаме вярата си в действие и да получаваме пълнотата на Неговата радост както в този живот, така и в идния.

Давам своето специално свидетелство, че нашият Спасител е жив и че Той е дал живота Си за нашето вечно добруване. В името на Исус Христос, амин.

ДЖУЛИ Б. БЕК,

обща президентка на Обществото за взаимопомощ

Отговорностите по благосъстоянието на президентката на Обществото за взаимопомощ

ЦЕЛ НА ОБЩЕСТВОТО ЗА ВЗАИМОПОМОЩ

Скъпи мои братя и сестри, за мен е привилегия да ви говоря за отговорностите на президентката на Обществото за взаимопомощ относно благосъстоянието. Зад мен са подредени портретите на жени,

които са служили като общи президентки на Обществото за взаимопомощ. Като съм изучавала житейския им път, си припомних, че тази организация е изпълнявала своето дело както по време на растеж и благоденствие, така и по време на война, глад, епидемии и депресия. Уроците, които научаваме от миналото, могат да ни помогнат да продължим напред в наши дни, докато преживяваме природни бедствия, войни, политически трусове, лични изпитания и икономически предизвикателства. Обществото за взаимопомощ има за цел да предостави *помощ*, което означава да подпомогне, да облекчи товара, да измъкне някого от беда.¹ Винаги сме имали за задача да помагаме на жените и семействата им в техните отговорности да увеличават своята вяра и лична праведност, да укрепват

семейства и домове и да служат на Господ и Неговите деца. Днес ще се съсредоточим върху частта от нашата работа, включваща благосъстоянието, като обсъдим нашите усилия под напътствието на епископа да организираме, обучаваме и вдъхновяваме сестрите да се грижат за бедните и нуждаещите се и да им помагаме да разчитат на собствените си сили.

ГРИЖА ЗА БЕДНИТЕ И НУЖДАЕЩИТЕ СЕ

Обществото за взаимопомощ, което има отговорността да се „грижи за духовното благосъстояние и спасение... на всички жени членове на Църквата”,² било организирано да окаже „помощ на бедните и мизерстващите, вдовицата и сирака, както и да упражняваме всякакви благотворителни цели”³. Това включва „облекчение от бедност, облекчение от болест, облекчение от съмнение, облекчение от невежество – облекчение от всичко, което пречи на радостта и развитието на една жена”⁴.

Чувала съм как президент Монсън говори с голямо уважение за президентките на Обществото за взаимопомощ, служили с него като млад епископ. Той и тези президентки на Обществото за взаимопомощ следвали същия модел, които следваме днес. Под негово напътствие президентката на Обществото за взаимопомощ посещавала домовете на членовете, за да разбере дали там имали достатъчно храна, мебели, умения, емоционална сила и други необходими неща. С помощта на молитвата и духовните дарове, които те притежавали, президентките на Обществото за взаимопомощ чрез вдъхновение се стремели да оценят нуждите в тези домове. Осланяйки се на тяхната оценка, той можел да изготви план за разчитане на собствени сили за хората под негова грижа.

РАЗЧИТАНЕ НА СОБСТВЕНИ СИЛИ И ПРЕДВИДЛИВ ЖИВОТ

Редом с отговорността да помага на епископа да се грижи за изпадналите в нужда, Обществото за взаимопомощ ръководи организирането, обучението и вдъхновяването на сестрите да разчитат на собствените си сили. За да разберат своите отговорности, ръководителите следва да си зададат някои важни въпроса:

1. Какво е разчитане на собствени сили?
2. Какви са личните отговорности на всяка сестра, свързани с разчитането на собствени сили?
3. До каква степен сестрите в моя район разчитат на собствените си сили?
4. Какви умения в разчитането на собствени сили трябва да усвоят сестрите в моя район?
5. Как ще си помогнем един на друг да разчитаме в по-голяма степен на собствени сили?

„Разчитането на собствени сили означава да използваме всички благословии на нашия Отец, за да се грижим за себе си и своите семейства и да намираме решения на проблемите си”⁵. Всеки един от нас има отговорността да избягва проблемите преди те да се случат и да се научи да преодолява предизвикателствата, когато те се случват.

Жена в склада за храна, от Джудит А. Мер

Тази картина, окачена в моя офис, показва жена в стая за съхранение на храна. Онова, което можем да научим от тази картина, е не толкова свързано със складовете за храна и консервирането в домашни условия. Погледнете жената. Застанала е сама и не знаем дали е омъжена или не. Носи прес-тилка, което предполага, че работи.

Работата е основен принцип на разчитането на собствени сили. Можем да предположим, че всички продукти около нея са резултат на собствените ѝ усилия. Те са резултат на личната ѝ подготовка. Погледнете лицето ѝ. Тя изглежда малко уморена, но е изпълнена с мир. Очите ѝ показват удовлетворението на душата ѝ. Тя просто изглежда като жена, разчитаща на собствените си сили.

Как можем да разчитаме на собствените си сили? Разчитаме на собствените си сили, като придобием достатъчно знания, образование и грамотност; като управляваме своите пари и ресурси мъдро, бидейки

духовно силни, подготвяйки се за спешни случаи и възможни обстоятелства, и като се радваме на добро здраве и социално и емоционално благополучие.

И така, какви умения са ни нужни, за да можем да разчитаме на собствените си сили? За баба ми е било важно да знае как да заколи и оскубе пиле. Аз все още не съм била изправяна пред нуждата да заколя и оскубя пиле. Обаче дори и в ранните дни на Църквата Бригъм Йънг насърчавал сестрите да се научат да предотвратяват болести в домовете си, да ръководят семейни стопанства и да се учат на счетоводство, отчетност и други практически умения⁶. Тези принципи са приложими и днес. Образованието продължава да бъде изключително важно. Всеки от нас е учител и обучаващ се и грамотността, техническите и умствени умения са задължителни за всеки ден. Също така има голяма нужда за по-добри умения за общуване в браковете и семействата, като уменията да бъдеш добър родител никога не са били по-важни. Наблюдаваме и нарастване на задължняването и консуматорското мислене по света.

Попитах няколко епископи кои са най-нужните умения за сестрите в техните райони, свързани с разчитането на собствени сили, и те казаха придържането към бюджет. Жените трябва да разбират последиците от купуването на кредит и живота без определен бюджет. Второто умение, което епископите споделиха, беше готвенето. Ястията, приготвени и изядени у дома, като цяло струват по-малко, по-здравословни са и укрепват семейните взаимоотношения.

Виждала съм изключителни примери за сестри по целия свят, които взаимно си помагат да разчитат на собствени сили. В САЩ сестри се събират, за да се научат как да изготвят бюджети, така че да могат да купуват внимателно и да намаляват дълга. По-възрастни сестри учат по-млади как да готвят здравословни ястия у дома. В Гана сестри заедно се учат да четат. В Перу сестрите пакетират ориз и боб, за да не останат гладни, когато се случат земетресения. Във Филипините, където тайфуните са редовно явление, сестрите подготвят пакети с материали и храна, които да ползват, когато се наложи да напуснат домовете си.

Семейната молитва, от Абелардо Лория Ловендино, предоставено от Музея за история на Църквата

Втора картина, която е закачена в офиса ми, показва как този принцип може да бъде приложен навсякъде. Тук виждаме едно семейство от Филипините в тяхната колиба, построена от клони на палмата нипа върху забити в земята колове. Пред тях виждаме тяхната голяма делва с вода. Имат кошница с манго, разполагат с гориво за готвене и прост източник на светлина, за да виждат. Седнали са на масата да вечерят, главите им са наведени в молитва. На стената са ръчно избродирани думите „Семействата са вечни“. Предполагам, че майката на това семейство е научила много от показаните принципи и умения по време на събра-нията и дейностите на Обществото за взаимопомощ.

До каква степен сестрите във вашия район разчитат на собствените си сили? Как можете да разпознавате техните нужди? И кой следва да помага на президентката на Обществото за взаимопомощ в това усилие? Понеже това е Божие дело и защото президентката на Обществото за взаимопомощ има божествено призвание, тя има право на Божията помощ. Тя също така разполага със помощта на добри посещаващи учителки, които осъзнават своята отговорност да се грижат за тези сестри. Чрез докладването от тях и други сестри тя може да научи за техните нужди. Тя също може да разчита на помощта на комитети и по-млади сестри, които имат голяма енергия и готовност да служат.

Акушерка: Твоята пътека е пътят, който тя избра, от Кристъл Хауетър, предоставено от Музея за история на Църквата

Тази трета картина, закачена в офиса ми, изобразява акушерка от времето на пионерите. Тя ми напомня, че една сестра, с едно умение, може да бъде благословия за мнозина. Пример за това е моята прапрабаба Мери Ан Хамблин, която била акушерка. Тя помогнала в раждането на повече от 2 000 бебета на този свят. Допринесла много за Господното дело със своето време и таланти.

ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАШИТЕ ОТГОВОРНОСТИ

Да се грижим за себе си и други хора е доказателство, че ние сме ученици на Господ Исус Христос. Като мнозина от вас, аз съм била вдъхновявана и учена на принципите на разчитане на собствени сили чрез примера на моята майка и други сестри от Обществото за взаимопомощ. Една от тези жени е моята прекрасна свекърва, Джун, която е служила почти без прекъсване в президентства на Обществото за взаимопомощ в продължение на 30 години. Когато миналата година тя неочаквано почина, след нея останаха доказателствата на живот, през който тя е разчитала на собствените си сили. Тя имаше валидна храмова препоръка и добре изчетени Писания и ръководства за изучаване на Евангелието. С обич разделихме тенджерите, тиганите и чиниите, с които тя бе стотвила хиляди ястия. Остави ни юргани, които бе ушила

от стари дрехи. Тя вярваше в старата поговорка, „Докрай използвай и износвай, приспособявай и ненужното не купувай“. Видяхме запасите от храна, който бе произвела, консервирала и съхранила. Особено забележителни бяха нейните счетоводни тефтерчета, където тя с постоянство записвала разходите си в продължение на много години. Понеже живяла предвидливо, тя оставила известна сума пари, която спестила за спешни случаи, и не оставила дългове след себе си! И най-важното, тя бе учила и вдъхновила мнозина други с уменията, които бе придобила през своя предан живот.

Като ръководители ние демонстрираме своята вяра, когато използваме времето и талантите си, събранията и дейностите, за да се погрижим първо за нещата, които са основополагащи за нашето материално и духовно благосъстояние и спасение. Когато правим това, обичта, единството, радостта, сестринството и благословиите ще изобилстват. Свидетелствам, че делото на Обществото за взаимопомощ е неотделима част от Господната възстановена Църква и че Неговото дело се ръководи от един жив пророк днес. В името на Исус Христос, амин.

Бележки

1. Вж. *Online Etymology Dictionary*, „relief,“ „relieve,“ www.etymonline.com.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (курс на обучение за Мелхиседековото свещеничество и Обществото за взаимопомощ, 1998 г.), стр. 185.
3. *History of the Church*, 4:567.
4. Джон А. Уидсоу, *Evidences and Reconciliations*, избр. Г. Омър Дърам, 1987 г., стр. 308.
5. *Instructional Resources for Welfare Trainers*, Lesson 2: Self-Reliance, стр. 3; на разположение на английски в PDF формат на providentliving.org.
6. Вж. Илайза Р. Сноу, „Female Relief Society,“ *Deseret News*, 22 апр. 1868 г., стр. 1; Бригъм Йънг, *Deseret News*, 28 юли 1869 г., стр. 5.

ЕПИСКОП Х. ДЕЙВИД БЪРТЪН

Председателстващ епископ

Отговорностите на епископа по благосъстоянието

ИЗДИРВАНЕ И ГРИЖА ЗА НУЖДАЕЩИТЕ СЕ

Здравейте, аз съм епископ Дейвид Бъртън и днес имам привилегията да бъда с шестима чудесни епископи от кол Сентървил Юта Норт. Ние сме на Уелфегър Скуеър в Солт Лейк Сити. Благодарим ви,

че се присъединявате към нас в нашето обсъждане на отговорностите на епископите в издирване и грижа за хората, които имат трудности да разчитат на собствени сили.

Като начало си спомням два цитата от президент Дж. Рубен Кларк-младши. Президент Кларк служи много години в Първото Президентство на Църквата и допринесе много за развитието на наречения тогава „Осигурителен план на Църквата“, сега известен като „Църковен план по благосъстоянието“.

Веднъж президент Дж. Рубен Кларк-младши се обади на един епископ по телефона, за да му каже, че същия ден в неговия район се преместила самотна майка с три малки деца. Президент Кларк помоли епископа да посети дома ѝ възможно най-скоро и да направи всичко възможно да ѝ помогне.

Президент Кларк казал на епископа, „Ако можеш, аз сях да помогна на тази сестра, но съм само първи съветник на президента на Църквата

и нямам властта да напиша епископска поръчка към хранилището. Вие имате това право”, казал той, „и привилегия и затова ви се обаждам, като искам от вас да постъпите така, както чувствате, че трябва да бъде направено в нейния случай”.

В друг случай президент Кларк също така казва по време на една изключителна реч:

„Според словото Господно заповедта и властта за грижата за бедните на Църквата е дадена единствено на епископите на Църквата. ... Негово и единствено негово е задължението да се определи на кого, кога, как и колко ще бъде дадено от фондовете на Църквата на който и да било член на неговия район. ...

Това е негово важно и сериозно задължение, което сам Господ е му е възложил. Той не може да избяга от задължението си, не може да го омаловажи, не може да го предаде на някой друг и така да се освободи от него. Каквото и съдействие да призове, той си остава отговорен” (цитирано в Томас С. Монсън, в Conference Report, окт. 1980 г., стр. 132; или *Ensign*, ноем. 1980 г., стр. 90).

Какви са отговорностите на епископа, свързани с благосъстоянието? Могат да бъдат описани поне в три точки! Те включват:

1. Да учи членовете на основните принципи на благосъстоянието и да ги насърчава да разчитат на собствените си сили. Двете наскоро публикувани брошури *Подгответе всяко нужно нещо: семейни финанси* и *Подгответе всяко нужно нещо: семеен домашен склад* могат много да помогнат на членовете да разберат важността на разчитането на собствени сили.
2. Да помага на членовете на съвета на района да разбират своите отговорности и да ги изпълняват.
3. Да предоставя помощ според основните принципи на благосъстоянието.

Наскоро публикуваната книжка, озаглавена *Да се грижим по Господния начин: резюме на наръчника по благосъстоянието за ръководители* ще ви напомни за основните цели на благосъстоянието, разчитането на собствени сили и подкрепящите ги принципи.

ГОСПОДНОТО ХРАНИЛИЩЕ

Господ е открил, че членовете на Църквата следва да „раздава(т) на бедните от своята собственост,...

и нещата трябва да се положат пред епископа... (и) да се паз(ят) в Моето хранилище, за да се раздава(т) на бедните и нуждаещите се” (У. и З. 42:31–32, 34).

Всеки епископ разполага с ред „инструменти”, с които да помага на бедните. Наричаме този комплект инструменти Господното хранилище.

Господното хранилище включва:

1. Пари в брой, дарени от членовете при участие в поста и получаване на неговите благословии.
2. Произведени или закупени от Църквата продукти, които епископите да използват.
3. Времето, талантите и ресурсите на членовете.

Тези таланти, според тяхното приложение и нужда, редом с парите в брой и продуктите, образуват Господното хранилище. Господното хранилище е на разположение на всеки епископ и съществува във всеки район. За разлика от общоприетото разбиране, Господното хранилище не се ограничава със сграда или склад, пълен с продукти, които да бъдат раздадени.

ОСНОВНИ ПРИНЦИПИ

Когато епископите изпълняват дадената им от Бог задача да издирват и да се грижат за бедните по Господния начин, те често ще трябва да вземат трудни решения. Епископите са благословени с дара на проникновението и в голяма степен имат право на този дар, когато действат в изпълнението на тази задача. Всеки отделен случай, който ви се представи, изисква вдъхновение. Водени от Духа, без да забравят основните принципи на благосъстоянието, епископите най-добре могат да преценяват кой е изпаднал в нужда, колко и какъв вид помощ му е необходима и колко дълго ще има нужда от нея.

Бихте могли да попитате кои са някои от тези основни проверени от времето принципи, които ще помогнат на епископите да вземат по-добри решения?

1. Издирване на бедните.

Епископите следва да помнят, че е тяхна отговорността да издирват бедните. Не е достатъчно да помагат само когато са помолени. Епископът следва да насърчава ръководителите на свещеничеството и на Обществото за взаимопомощ, заедно с домашните учители и посещаващите учителки, да

помагат за откриването на онези членове, които имат нужда от помощ.

2. Насърчаване на лична отговорност.

Епископите не трябва да забравят отговорността си да насърчават личната отговорност, докато помагат на отделните хора. Всеки човек е отговорен за себе си. Когато той е неспособен да се осигурява, близки и далечни роднини имат задължението и възможността да помагат.

3. Поддържане на живота, а не стандарта на живот.

Използваме израза, „поддържай живота, а не стандарта на живот“. При поддържане на живота помощта на Църквата има за цел да предостави храна, облекло и подходящ подслон, редом с друга помощ, определена от епископа, нужна на човека да започне да разчита на собствените си сили. От хората се очаква да използват всички налични им средства, за да се издържат, и по един порядъчен начин да приспособят бюджетните си ограничения.

4. Предоставяне на продукти преди пари в брой.

Друг основен принцип, който използваме, е да предоставяме продукти преди пари в брой. При възможност епископът снабдява членовете с продукти, вместо да им дава пари или да им плати сметките. Където няма хранилище на епископа, за покупка на нужните продукти може да се използват даренията от пост.

5. Предлагане на работа и възможности за служба.

Един от най-важните и основни принципи включва предлагане на работа и възможности за служба. За да могат хората да запазят своето достойнство в период на трудности, следва да бъдат намерени възможности за служба и работа, които да отговарят на обстоятелствата на ползващите помощта. Количеството служба или работа не трябва да е равностойно на получената помощ, а по-скоро достатъчна да се избегнат злините на придобивките наготово и идеята, че нещо ни се полага по право. Съветът на района може да помага при съставяне и поддържане на списък на такива задачи.

ВЪПРОСИ ОТ ЕПИСКОПИТЕ

След тази кратка обща презентация нека обсъдим някои въпроси, които бихте искали да повдигнете, свързани с вашето важно настояничество да се грижите и да издирвате бедните.

Въпрос: Като имаме пред вид, че ние, епископите, имаме точно определени отговорности в помощта по благосъстоянието, има ли други хора, към които да се обърнем за помощ при тяхното изпълнение?

Отговор: Епископът може да разчита на редица други хора в изпълнение на тази отговорност. В частност, членовете на районния съвет, свещеническите кворуми и Обществото за взаимопомощ могат да помагат на епископа в посрещане временните и дългосрочните нуждите на членовете. Тези ръководители са подпомагани от домашните учители и посещаващите учителки и от други хора със специални умения.

Въпрос: Във връзка с тези въпроси по благосъстоянието, как мога аз, като епископ, по-добре да ползвам помощта на моите ръководители на Обществото за взаимопомощ и кворумите?

Отговор: Помощта на ръководителите на Обществото за взаимопомощ и кворумите може да бъде изключително полезна в целия този процес, като благосъстоянието е съставна част от ролята на Обществото за взаимопомощ и свещеническите кворуми. То следва да бъде редовно обсъждано на събранията на президентството. Под ръководството на епископа свещеническите кворуми и Обществото за взаимопомощ следва да помагат на членовете да намерят решения за посрещане на своите краткосрочни и дългосрочни нужди и да започнат да разчитат на собствените си сили.

Президентката на обществото за взаимопомощ играе специална роля в този процес. Обикновено тя помага на епископа, като посещава членове, които имат нужда от помощ. Тя им помага да оценят своите нужди и предлага на епископа каква помощ да бъде предоставена. Епископът и президентката на Обществото за взаимопомощ могат да ползват формуляра Анализ на нуждите и източниците, за да си помогнат в определяне на тези нужди.

Въпрос: Епископ Бъртън, как бихте препоръчали да учим на закона за поста, така че нашите членове да го разбират по-добре?

Отговор: Законът за поста е основополагащ за духовното благоденствие на децата на нашия Отец в Небесата. Той е установил закона за поста, редом със закона за десетъка, за да благослови Своите люде. Епископът следва да учи всички членове колко е важно те да живеят според тези закони. Той също следва да учи за благословиите, които Господ обещава, ако живеем според тях. Тези благословии включват близост до Господ, увеличена духовна сила, материално благополучие, повече състрадание и по-голямо желание за служба.

В някои райони на света има на разположение хранилища на епископа, предоставящи храна и облекло. Там, където няма такива хранилища, даренията от пост се ползват за предоставяне на храна и облекло. Те се ползват и за осигуряване подслон, медицинска помощ и друга поддържаща живота помощ.

Няма обаче изискване за баланс между разходите на дарения от пост и приходите по тях в района или кола.

Въпрос: Пред вид състоянието на икономиката се наблюдава нарастване на броя на семействата и членовете, на които им е трудно да изплащат вноските по своята ипотека. Разрешено ли е да ползваме фондовете, за да помагаме при плащане на ипотечни вноски?

Отговор: Както несъмнено си спомняте, помощта е обикновено с временен характер. Епископите, заедно с ръководителите на свещеничеството и Обществото за взаимопомощ и други специализирани, ако е необходимо, следва да помагат на получателите на помощта да изготвят план да започнат да разчитат на собствените си сили, така че повече да не се налага да им се помага.

Ако в един краткосрочен план плащането на ипотека ще им позволи да осъществят своя план за независимост, тогава то може да бъде много желателно и допустимо.

Въпрос: Допустимо ли е човек, който получава социална помощ от държавата, да получава помощ и от Църквата?

Отговор: Членовете може да предпочетат да ползват обществени източници, включително държавни, за посрещане на основните си нужди. Епископът следва да се запознае с тях. Често ползваните източници включват:

- Болници, доктори и други източници за медицинска грижа.
- Социални услуги за получаване на квалификация и намиране на работа, където са на разположение.
- Помощ за хора с недъзи.
- Професионални съветници и социални работници. Почти всяка общност има съветници и социални работници, които споделят нашите ценности.
- Програми против пристрастявания, които са на разположение повече от всякога.

Когато членове на Църквата получават помощ от нецърковни източници, епископът може да им дава и църковна помощ и следва да им помага да избягват да станат зависими от тези източници по какъвто и да е начин. Когато е възможно, членовете следва да работят в замяна на получената помощ. Трябва да избягваме злините на незаслужените придобивки и идеята, че нещо се полага по право.

Братя и сестри, за няколко минути имаме възможността да обсъдим свещените принципи, свързани с помагането на хората в нужда. Нека Господ благослови всеки от вас да изпълните своята роля в подпомагането на децата на нашия Отец в Небесата, като давате израз на способността да обичате и на произлизащото от службата състрадание. Смирено се моля Господните благословии да бъдат върху вас, и правя това в името на Исус Христос, амин.

ПРЕЗИДЕНТ ТОМАС С. МОНСЪН

Президент на Църквата на Исус Христос на светиите
от последните дни

Господният начин

Мои братя и сестри, колко благодарен съм да имам възможността да ви говоря по тема, която е много близо до сърцето ми – именно църковната програма по благосъстоянието.

СЛУЖБА В ПРОЕКТИ ПО БЛАГОСЪСТОЯНИЕТО

Има едно небезиз-

вестно място, пропуснато от тълпите, разположено далеч от шума на Солт Лейк Сити. Тук по един тих начин, мотивирани от любовта Христова, работници служат един другиму съгласно божествения план на Учителя. Говоря за Уелфегър Скуеър, понякога известен като хранилището на епископа. В тази централа и на многобройни други места по света се консервират плодове и зеленчуци, продуктите се обработват, пакетират, съхраняват и раздават на хора, изпаднали в нужда. Тук не присъстват подкрепата на държавата и паричната единица, почита се единствено подписаната от ръкоположен епископ поръчка.

През периода 1950–1955 г. имах привилегията да председателствам като епископ над 1 080 члена, живеещи в централната част на Солт Лейк Сити. Сред тях имаше 84 вдовици и около 40 семейства, които по различно време и в различна степен изпаднаха в нужда.

На единиците на Църквата бяха дадени точно определени задачи, за да могат да бъдат посрещнати потребностите на нуждаещите се. В една единица на Църквата членовете произвеждаха говеждо, в друга портокали, в трета зеленчуци или пшеница – цяло разнообразие от продукти, така

че хранилищата да бъдат пълни, а възрастните и нуждаещите се да имат храна. Господ показал начина това да стане, като заявява, „И хранилището трябва да се поддържа от посвещенията на църквата; и вдовиците, и сираците ще бъдат обезпечавани, също и бедните“ (У. и З. 83:6). След това ни се напомня, „Но нужно е това да бъде вършено по Мой собствен начин“ (У. и З. 104:16).

В района, където живеех и служех, имахме птицеферма. Като цяло птицефермата бе ефективно ръководена и доставяше на хранилището десетки хиляди пресни яйца и хиляди килограми обезкостено пилешко месо. Обаче имаше случаи, когато гражданите фермери на добра воля страдаха не само от пришки по ръцете, но и тревоги в ума и сърцето.

Например никога няма да забравя как един път събрахме младите мъже от Аароновото свещенство със задачата за едно хубавичко пролетно почистване на птицефермата. Нашата ентузиазирани и енергична група се събра във птицефермата и бързо изкорени, събра и изгори големи количества плевели и отпадъци. Седнали край тези огънове, ние ядохме хот-дог и се поздравявахме за добре свършената работа. Птицефермата вече бе чиста и подредена. Навлякохме си обаче един огромен проблем. Шумът и огньовете до такава степен бяха разстроили деликатното и своенравно население от 5 000 кокошки носачки, че повечето от тях изведнъж започнаха да си сменят перушината и спряха да носят. След това станахме по-търпеливи с плевелите, за да можем да произвеждаме повече яйца.

Никой член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, които е консервирал грах, чистил е цвекло, превозвал е сено, ринал е въглища или е помагал по някакъв друг начин, никога не е забравил или съжалявал, че е помогнал в грижата за нуждаещите се. Отдадени мъже и жени помагат в реализирането на тази огромна и вдъхновена програма по благосъстоянието. Всъщност планът никога не би успял само с едните усилия, защото тази програма се реализира чрез вяра и по Господния начин.

МОТИВИРАН ОТ ВЯРА

Споделянето на нашите притежания с другите не е нещо ново за това поколение. Трябва само да се

обърнем към разказа в 3 Царете в светата Библия, за да можем отново да оценим следния принцип – когато следваме съвета на Господ, когато се грижим за нуждаещите се, резултатът е полза за всички. Там четем, че изключително тежка суша обхванала земята. Последвал глад. Пророк Илия получил напътствие от Господ, което трябва да е предизвикало неговото изумление: „Иди в Сарепта ... : ето, заповядах на една вдовица там, да те храни“. Когато открил вдовицата, Илия казал:

„Донеси ми, моля, малко вода в съд да пия.

И като отиваше да донесе, той извика към нея и рече: Донеси ми, моля, и зальк хляб в ръката си“.

Нейният отговор описал плачевното ѝ състояние – тя обяснила как ще сготви последното оскъдно ястие за себе си и сина си и как после двамата ще умрат.

Колко неправдоподобен трябва да ѝ се сторил отговора на Илия:

„Не бой се; иди, стори както каза; но омеси от него първо за мене една малка пита та ми донеси, а после приготви за себе си и за сина си.

защото така казва Господ Израилевият Бог: Делвата с брашното няма да се изпразни, нито стомната с масло ще намалее, до деня, когато Господ даде дъжд на земята.

И тя отиде та стори според каквото каза Илия: и тя и той и домът ѝ ядоха много дни.

Делвата с брашно не се изпразни, нито стомната с маслото намалее“ (3 Царете 17:9–11, 13–16).

Това е вярата, която винаги е мотивирала и вдъхновявала Господният план за благосъстоянието.

ИСТИНСКИЯТ ПОСТ

Когато постим веднъж месечно и щедро даряваме във фонда с дарения от пост поне равностойността на двете пропуснати хранения, ние можем да си спомняме думите на Исаия, описващи истинския пост:

„Не е ли да разделяш хляба си с гладния, и да въвеждаш в дома си сиромаси без покрив? Когато видиш голия да го обличаш, и да не се криеш от своите еднокръвни?

Тогава твоята светлина ще изгрее като зората, и здравето ти скоро ще процъфне; Правдата ти ще

върви пред тебе, и славата Господна ще ти бъде (награда).

Тогава ще зовеш, и Господ ще отговаря! Ще извикаш, и Той ще рече, Ето Ме! ...

Господ ще те води всякога, Ще насища душата ти в бездъждие... И ти ще бъдеш като напоявана градина, И като воден извор, чиито води не пресъхват“ (Исаия 58:7–9, 11).

Нашите свети дарения от пост финансират дейността на хранилища, обезпечават нуждите на бедните, осигуряват медицинска помощ за лишени от средства болни.

Разбира се, в много райони даренията от пост се събират всеки месец от младите мъже на Аароновото свещеничество, обикновено доста рано сутрин в неделя. Спомням си как момчетата от района, над който председателствах, се бяха събрали една сутрин с полузатворени очи, леко разрошени и умерено оплаквайки се от нуждата да станат тъй рано, за да изпълнят своята задача. Нямаше и дума на порицание, но следващата седмица заведохме момчетата на Уелфър Скуеър. Те с очите си видяха как един куц човек работи с телефонен номератор, как един възрастен мъж подрежда рафтове, как жени подреждат дрехи за изпращане – и дори как един сляп човек поставя етикети на консервите. Това бяха хора, които изкарваха прехраната си чрез дарения си труд. Дълбока тишина обзе момчетата, когато те лично видяха как техните усилия всеки месец помагала при събирането на светите фондове от дарение от пост, които подпомагаха нуждаещите се и предлагаха работа за хора, които иначе биха били бездейни.

От онзи свят ден нататък нямаше нужда от повече настояване. В неделите за пост те се явявах в 7 сутринта, облечени в най-доброто си неделно облекло, нетърпеливи да изпълня своето задължение като носители на Аароновото свещеничество. Те вече не бяха просто разносвачи и събирачи на пликове. Те помагала в предоставяне на храна за гладните и подслон за бездомните – все по Господния начин. Усмивките им бяха по-чести, стъпките им по-забързани. Може би тогава те по-добре разбраха класическия стих, „Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили“ (Матей 25:40).

ЕДНО ЧУДО НА ОБИЧ

Човек би могъл да попита хората, които подпомагат програмата по благосъстоянието, „Какво подтиква такава отдаденост от страна на всеки работник?“ Отговорът може да се формулира просто: Личното свидетелство за Евангелието на Исус Христос, тъкмо сърдечното желание да обичаш Господ с цялото си сърце, душа и ум и да възлюбиш ближния си като себе си.

Точно това мотивира един мой приятел, вече починал, който се занимаваше със селскостопанска дейност, да ми позвъни по телефона, когато бях епископ и да ми каже, „Изпращам в хранилището един камион, пълен с цитрусови плодове, за хората, които иначе няма да ги имат на масата си. Нека управителите на хранилището знаят, че камионът ще пристигне, няма да дават пари за товара; но, епископе, нека никой не знае кой го праща“. Рядко съм виждал такава радост и благодарност, резултат на тази щедра постъпка. Никога не съм се съмнявал каква вечна награда е получил този анонимен дарител.

Такива добри постъпки не са рядкост, а често явление. Под оживената магистрала, която опасва Солт Лейк Сити, някога се издигаше дома на един възрастен неженен мъж на име Луис, който, поради осакатяваща болест, не знаеше ден без болка, нито пък твърде много дни без самота. Когато един зимен ден го посетих, той доста се забави да отвори на позвъняването. Влязох в неговия добре поддържан дом; с изключение на само едно помещение, кухнята, температурата беше около 5 градуса. Причината: нямаше достатъчно пари, за да се стоплят другите стаи. На стените трябваше да се залепят тапети, таваните да се поправят, а шкафове да се напълнят.

Бях разтревожен от посещението при моя приятел. Беше говорено с епископа на този район и се случи едно чудо на обич, подтикнато от свидетелство. Членовете на района бяха организирани, делото на обичта започна. След месец приятелят ми Луис се обади и ме покани да намина и да видя какво му се беше случило. Наистина бях свидетел на едно чудо. Тротоарите, по-рано подкопани от големите тополи, бяха подменени, верандата на дома бе наново построена, бе сложена нова

врата с лъскава дръжка, таваните бяха ремонтирани, стените покрити с нови тапети, вратите и прозорците боядисани, покривът подменен и шкафове напълнени. Домът вече не беше студен и неприветлив. Вече сякаш шептеше сърдечно приветствие.

Луис запази за края своята гордост и радост: на леглото му лежеше красив ръчно ушит юрган с герба на неговия семеен клан Макдоналд. Той беше направен с любяща грижа от жените от Обществото за взаимопомощ. Преди да си тръгна, аз открих, че всяка седмица пълнолетните младежи донасяха топла вечеря и провеждаха семейна домашна вечер. Топлината беше заменила студа. Ремонтът бе променил износеното от годините. Но най-важното, надеждата бе разсеяла отчаянието и обичта триумфираше.

Всички, които участваха в това трогателно събитие от реалния живот, вникнаха по-надълбоко в учението на Учителя, „По-блажено е да дава човек, отколкото да приема“ (Деянията 20:35).

На всички, които чуват гласа ми, заявявам, че планът за благосъстоянието на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е вдъхновен от Бог Всемогъщи. Наистина, Господ Исус Христос е негов създател. Той кани вас и мен, „Ето, стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него“. (Откровението 3:20).

Да можем да чуем Неговия глас, да можем да отворим за Неговото присъствие вратите на нашите сърца, да може Той да бъде наш постоянен спътник в стремежа ни да служим на Неговите деца, се моля в Неговото свято име, тъкмо името на Исус Христос, нашият Господ, амин.

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

